

Tüntetés, tanácskozás az ország szeme előtt

Kossuth téren nagy a zivaj, lárma...

Mi így tudunk nyaralni - állapította meg Török-Szabó Erzsébet, a Sors-Társak Egyesületének elnöke, amikor tavaly már nem csak egy tiltakozásnyi időre vonultak ki az Országház elé, mint korábban annyiszor, hanem kerek öt hétre. Ott, ahol szemei előtt vannak a fényes palotába járóknak s a fővárosba rándult turistáknak egyaránt.

Tavaly iszonyúan szélsőséges volt az időjárás, özönvizet hozó zivatar, száraz szélvihar, hőségutával fenyegető kánikulai napokból egyaránt kijutott a "nyaralóknak". És a parlamenti munkaszünet idejére a parkolóban folyamatos zenei és filmfesztivál-lacikonyhával, a fűben sátrat állítottak a Baumag-áldozatok (csak nappal voltak jelen, de egy kiscgazda-csoportos-

Naponta huszonnégyszer tart az ügyfélfogadás

Fotó: Galló Gusztáv

lás itt tartott éhségstrájkot, ha jól emlékszem, a megváltoztatott pártvezetés bírósági bejegyzését kifogásolván. Az önfeledt szórakozás és a politikai demonstráció ily házasítása már akkor meghökkenítő volt.

Idén pedig a méltóság- teljes megjelenésű tér - a névadó Kossuth központi figurájával alkotott szoborcsoporttal, az országzászlóval, az 56-os forradalmi áldozatok öröklángjával, Rákóczi fejedelem lovas szobrával, a környékbéli mives épületekkel - egy magas korlát-

sorokkal szerteszét szabdalta, zavaros funkciójú közterületté vált. A rendkívüli nyári üléshez a képviselők igényt tartanak a parkoló egy részére, a hacacaré színpadát és kivetítőjét ezért elvitték középről a Rákóczi-szobor Duna felőli oldalára. A Sors-Társak maradtak a szobor túloldalán, de e mozgalmassá vált politikai hetekben fel-feltűnnek a különböző kormányzati intézkedések ellen tüntetők csapatai - a turisták pedig élvezik a mozgalmasságot.

Kissé félve írom le, hogy

hajdan ez a Duna-part Pest városának személtre- rakodója volt (a 19. század első felében, amikor a váro- rsfal még a mai Deák Ferenc utca vonalában emelkedett, s hozzá a szemétdomboknál közelebb esett az erődítmény jellegű kasszárnya, a hírhedt Neugebaude is). A teret meg kellene őrizni annak, ami: a politikai megnyilvánulások színterének. Kevesebb és helyhez méltó kerítéssel - ha egyáltalán kell. (A felszín alá tervezett parkolót nemrég biztonsági okból elvetették.)

Folytatás a 2. oldalon

Sorstársak, rokonszenvezők, kíváncsi turisták egyaránt felkeresik a sátrat

Az újra és újra feltett kérdés, amelyre csak nem érkezik megnyugtató válasz

Folytatás az 1. oldalról

Jöjjenek ide azok, akik az országháziaknak akarnak üzenetet sugározni a jelenlétükkel. Mint most a lakásmaffia-áldozatok. Aki újra kiköltöztek a 2-es villamos kanyarába, a fák közé. Hiszen a tagok közül csak keveseknek javult az életkörülményei tavaly óta, ezért ismét megszervezték, ezúttal kerrek harminc napra a közös vakációt. Azért más a két alkalom hangulata. 2005-ben még bizakodott, s csak kezdte próbálgatni az egyesület, hogy óvatosan megforgassa az egyszeri országgyűlési támogatásként megkapott pénzt. (Többen, akiknek javult a helyzetük, éppen ennek a céltudatos tevékenységnek köszönhetik.) Ám bebizonyosodott, hogy jogos a forrásjuttatást lehetővé tévő 2004-es határozat tavalyi kiürítésekor felmerült gyanú: az Országgyűlés kipipálta a témát, ele-

gendőnek tartva azt, amit addig adott. (Ahogy lapunkban is sajnálkozva közöltük: a lakásmaffia-je-

Idén elsősorban a napsütés elől húzódnak be sokan a ponyva alá

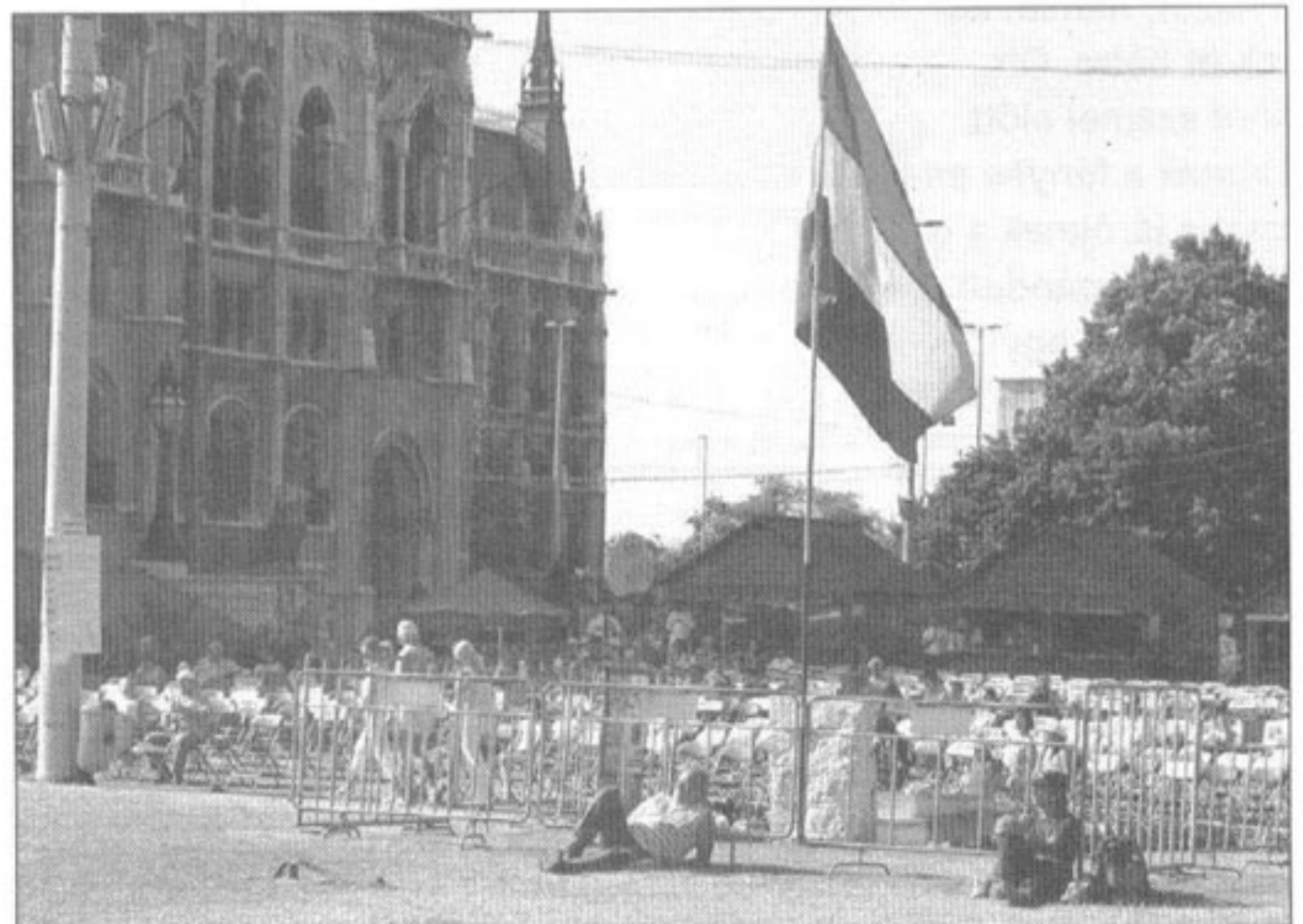
lenség kivizsgálására létrehozott egykori albizottság két agilis - egy szocialista, egy fideszes - vezetőjéről pártjaik gondoskodtak, hogy ne is kerüljenek vissza a parlamentbe.) Az kétségtelen, hogy bizonyos újabb jogszabályi módosítások nehezítik a csalók dolgát - de korántsem teszik lehetetlenné. Márpedig az ingatlan - egyszer kisebb, másszor nagyobb - érték, s így megszerzéséért továbbra is vállalnak kisebb vagy nagyobb kockázatot a bűnözők.

Az egyesületi iroda is - akár a múlt évben - kiköltözött a térre. Jönnek szép számmal, akik csak együttérzésüket (sajnálát az áldozatok iránt, harag

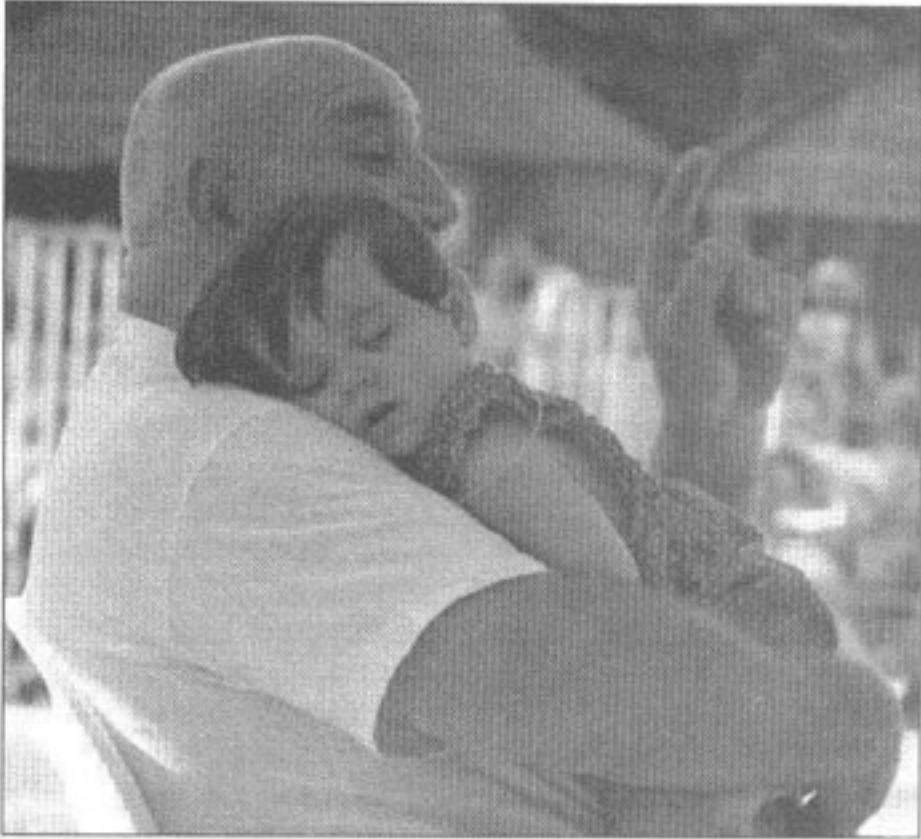
az állami tehetetlenség okán) fejezik ki, de gyakorta olyanok - budapestiek, vidékiek egyaránt -, akik a sajtóból értesülve a kitelepülésről, az egyesület segítségével remélik balsorsukat átfordítani.

Lássuk csak a listájukat.

- Karcagon élt a panaszos fivére, édesapjukkal. Amikor az apa meghalt, a testvérek megegyeztek, hogy nem adják el az öröklött házat. A fivér súlyosan beteg lett. A panaszos, amikor meglátogatta, elvitte magával féltestvérüket (aki addig ismeretlen volt a fivér számára). Ez a félidegen aztán ügyvéddel szerkesztetett egy végrendeletet, benne immár ő szerepelvén örökösként, s

Valami mozog a vásznon (vagy nem), valakik nézik (vagy nem), de vajon miért itt, az ország politikai középpontjában?

Pataki Ferencék legifjabb, hatodik csemetéjüket is magukkal hozták, amikor meglátogatták a sorstársaikat.

Sok mindenki járt erre az elmúlt napokban, de ügyvéd nem

ezt a fivérrel hét nappal annak halála előtt aláírták. Bíróság előtt van az ügy, a fivér orvosa remélhetőleg tanúsítja, hogy kezeltje nem volt már ítélőképessége birtokában.

– Egy fővárosi hegyoldalban a panaszos szomszédja zárt rendszerű szennyvíztároló helyett emésztőt építtetett, amelynek az alja a pince szintjénél egy méterrel magasabban van, ennek következményei meglehetősen gyakran okoznak kellemetlenséget. A magyar hatóságoknál nem ért el eredményt, bár hovatovább két évtizede pereskedik, már Strasbourgban vannak az ügy iratai.

– Egy kőbányai, időskorára szeszfüggővé vált férfi családja érdeklődött, mit is tehetne az illető érdekében. Ugyanis lakbérhátralék fejében perelte rozzant lakásának tulajdonosa, aztán mikor a családgondozói szolgálat segítségével kifizette, jóhiszemű, jogcím nélküli lakóként maradhatott. Viszont két férfi beköltözött hozzá, akiket nem tud kitenni, mert a rendőrség nem lát erre alapot.

– Egy Rákos menti asszonyra a szomszéd panaszára három éve rátörték a lakása ajtaját a rendőrök, és elvitték egy kórház el-

meosztályára. Tíznapig megfigyelés után a mentők hazaszállították, viszont egy év múltán gondnokság alá helyezték. A háziorvos mellette tanúskodott, így nyolc hónappal később elismerték, hogy tévedés történt, viszont a szomszéd változat-

lanul zaklatja, hogy adja el neki a lakását.

– Egy mogyorósi asszony eltartási szerződést akart kötni valakivel, de az illető elállt tőle még a szerződés aláírása előtt, mert az osztatlan közös tulajdonú házban neki csak haszonélvezete van. Talál-e így valakit, aki eltartási szerződést köt vele?!

– Jelzálog van az illető házán, a takarékszövetkezet azzal együtt eladta tartozása fejében.

– Fiának kellett sürgősen hitel, a pénzügyi közvetítőként megismert asszony vállalta, hogy három hét alatt elintézi a bankban, viszont addig vegyen fel a fiú magánkölcsönt, a mama házáat használva fedezetként. A bankhitelből semmi sem lett, a drága magánkölcsön kamatait pedig nem fizeti, helyette pert indított.

– Feltörték alkalmi ismerősei a panaszos lakását, elvitték az ingóságait, viszont cserelakást ajánlottak.

– Megállapodott az illető ingatlana és antik bútorzata eladásában. Az ingatlanért megkapta az árát, a bútorért nem, mert a vevő pert indított értékcsökkenés címen. És ennek tizenkét éve, a pereskedés még mindig tart.

– Lakóházépítésbe társult, menet közben a vállalkozó felemelte az árat, a lakások műszaki tartalmát csökkentette, és jelzálogot tette a lakásra, amíg a teljes árat ki nem fizeti.

– Birtokvédelmet kér valaki, mert életjáradék-szerződésre beszéltek rá, ám a partner sem az ígért többmilliós összeget nem fizette ki, sem a havi kis apánázst nem folyósítja rendszeresen, ellenben már lekerült a nevérol a lakás.

Nyugtázhatjuk-e: tanulságos volna meghallgatniuk itt a téren a szomszédos nagy palotában ügyködőknek is, ki mindenki s miért jár ma pórul?!

Aki ifjan kíváncsi, felkészülhet, mi minden történhet vele felnőttként

Az elrágcsált telek esete

Még a házukat is odébb rajzolták a térképen

Egy feketébe öltözött fiatalasszony, Benkóczyné Magyar Terézia morzsolja a szavakat. Perben és haragban a világgal, legfőként a szomszédaival. A világgal leginkább azért, mert a törvény képviselőitől nem kap segítséget. Tapasztalata szerint éppen a törvényre hivatkozva tesznek vele törvénytelen. A helyzet nem meglepő, a Sors-Társak maguk is már mind részesültek hasonlóban. Elég lenne csak az adatokat behelyettesíteni.

1959-ben indult el a család a kálvárián, a kínok útján. Igaz, az első stációnál még semmi sem jelezte a vészt.

Akkortól vásárolt B. Magyar Terézia családja Rábacsécsényben három ingatlant egymás után, amelyek helyrajzilag is összetartoznak. (A bíróság elé terjesztett iratokon az adatok természetesen pontosan fel vannak tüntetve. A részletezés azonban aligha érdekelné az Olvasót, és ez az írás nem hivatalos okmány.) Az első telken már állt egy lakóépület. Egy 1961-ben keltezett építési engedély alapján egy új ház épült fel a másodikon. (Akkor a két telek együtt 885 négyszögölt tett ki.) A harmadik telek megvásárlását az indokolta, hogy mellette állt a templom. Ennek a 357 négyszögöles területnek a kerti részén csak egy ösvény volt, kerítés nem. Az ösvény a szomszédhoz vezetett. (Utólag mindenki okos: egy kétnégyzetes kőkerítést kellett volna emelni. Akkor az még éjszaka sem csúszott volna odébb egy araszt sem. Még ha lökdösik is.)

„Ismerős” nélkül magadra maradsz

A történet fordulatait végül az határozta meg, hogy kinek hol milyen is-

merősei vannak. Teréz édesapja legalábbis így vélekedett. Ahogy múltak az évek, a magányossá lett férfi egyre több inzultusnak volt kitéve, és akár tett panaszt, akár nem, az eredmény ugyanaz volt: segítséget nem kapott, sem embertől, sem hivataltól, fenyegetést annál inkább. (Közbevetőleg egy kérdés: hát a lánya, Teréz miért nem védte meg? Az ok egyszerű: már jó ideje külföldön élt, onnan nehezen ugorhatott volna haza egy pár órára, rendezni az éppen időszerű ügyeket.)

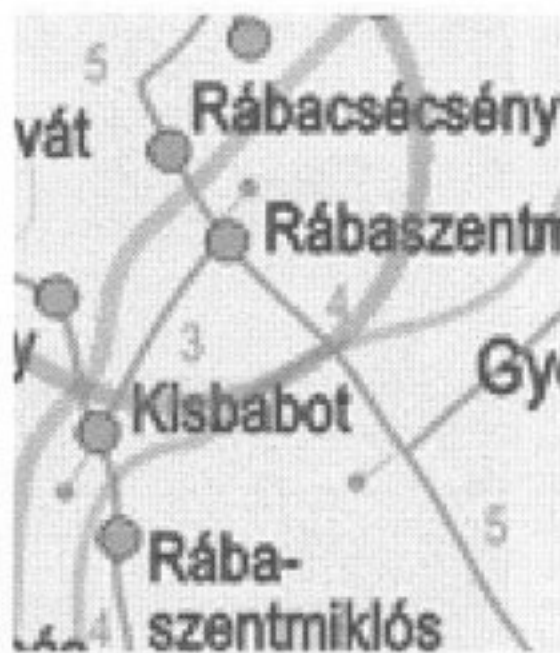
Teréz apját megfenyegették. S mert nem értett a szóból, meg is verték. Idők múltán, 1993-ra a tét már nagyra nőtt. 2000-re pedig a mohó terjeszkedésnek látható jelei lettek: a szomszéd felől betonoszlopok jelentek meg. Kerítés nélkül is mutatták az igényeket. Amelyek hogy, hogy nem, kerek háromszáz négyzetméter haraptak ki a Magyar család birtokából.

Egy gyermekien ártatlan kérdés: miért nem fordultak a Földhivatalhoz? Nos, az okmányokat beszerezte a család, az adásvételi szerződéseken a területi adatok is szerepeltek. Csak az nem volt

lefektetve, hogy mi mettől és meddig terjed - a valóságban. (Persze ha műholdas felvételekre vinnék át az adatokat. Nem kerülne annyiba, mint a pereskedés, és vitathatatlan lenne minden behúzott határvonal. Valamely okból azonban ez nem érdeke az önkormányzatoknak.)

Talán eredetileg nem játszott szerepet a rosszakarát. Talán csak az történt, hogy e helytől száz méterekkel vagy kilométerekkel arrább elcsúszott pár arasszal a mezsgyekaró. A következő telek tulajdonosa pedig „korrigált”, ő is arrább vitte a telekhatárt. Aki pedig a játék végére került, csodálkozva vette észre, hogy alapoosan megsoványodott az ő része.

Tény viszont, hogy a telekrabló szomszéd 2000-ben nem volt hajlandó a maga betoncövekeit kiszedni. A Földhivatal meg kiküldött - sok-sok hónapos késéssel - egy földmérőt, aki azonban eredménytelenül távozott. Illetve: az eredmény enyhén szólva furcsa volt: az újrarajzolt papíron már a Magyarék építette, lakta ház sem szerepelt!

Az eset helyszíne, az eldugott, nem egészen hatszáz lakosú nyugat-magyarországi falu

Felszívódott a telek meg a ház is

A 2004. április 17-re átdátumozott, ám csak júliusban átadott okmány tehát a Magyar család birtokaként nem tünteti fel sem az épületet, sem a telket. A helyrajzi számot közben módosították - átírták -, de erről sem küldtek értesítést. A térképvázlaton másutt áll a család által épített ház, mint az a valóságban van, de az igazi bukfenc: emiatt már nem is Magyarék, hanem az önkormányzat birtokában van. Negyvenöt év után! A „tulajdonváltás” egyetlen bizonyítéka: a jelenlegi, a „módosított” nyilvántartás. A duplacsavar: a Magyar-leszármazottak csak az önkormányzattól tudnák beszerezni az eredeti okmányok másolatát, de azok nem lelhetők fel. Az számít tehát érvényesnek, ami a legutóbbi fél évtized vitatható terméke. Egy fél évszázad után csupán egy régi istállóépületet mondhat magáénak a család. (Természetesen azt is tévesen bejelölve.)

A per eredeti szereplői régen a temetőben nyugszanak. A családok vitája azonban tart. Cs. Z., aki megörökölte fakezskedő apjától a saját - és „kibővített” - telekrészt, hivatkozhat arra, hogy a nagypapa már 1944-ben nekik ajándékozta a telket. (Persze a ma létező és vitatott területhatárokkal.) Egy kis jogi ficam: helyesen hagyatéki szerződést kellett volna kötni az ajándékozási helyett. A Cs. nagypapa viszont 1944-ben még élt (1947-ben halt meg), no de kicsire ne adjunk. Érdekesebb a bíróság állásfoglalása.

Mit rejt a modortalanság?

Ez alkalommal nem is a tények kezelése, hanem a jó modor szempontjából. A bíró ugyanis (iskolában így tanítják) tárgyilagos, érzelmeitől nem hagyja magát befolyásolni, mérlegel, és úgy ítél. Türelmesen meghallgat, megvizsgál mindent, amit a pereskedő felek előterjesztenek. Legfeljebb feltűnőnek és ezért ellenőrizendőnek találhatja például azt, hogy a földhivatali dokumentumok szerint – ha hinni lehet nekik – 1007 négyzetméter többlet úgy van feltüntetve a térképen, hogy a valóságban nincs is kimérve. Az elsőfokú tárgyaláson a bírónő ezen – és sok minden más – nem akadt fenn, ám szinte sértésnek vette, hogy a felperes Magyar család egyáltalában jogorvoslatot kér. „Én a felperessel nem tárgyalok, mert nem jogosult” – közölte ridegen és felcsattanó hangon. Egyszerűen a panaszos nem jogosult a panaszát előadni? Ez a felfogás lenne a régen várt új jelenség az igazságszolgáltatásban? (Helyesbítsünk: a jogszolgáltatásban. A konkrét esetben az

igazságnak a morzsáit sem érzékeljük.) A zaklatások és az elbitorlás miatt pereskedő család újból csatlakozott igazságkérés útján.

Nem járt számukra kedvező eredménnyel a igazságügyi szakértő vizsgálódása sem. Nem hamisított, nem tüntetett fel valótlán adatokat. Mindössze kijelentette: „nem talált földmérési kiinduló alappontot”.

Az érzelemmentes objektív magyarázat apró hibája: vajon az egy évszázad óta ott álló templom, melynek alappillérei a telekhatárt is jelzik, nem elégséges kiindulópont a földméréshez? Persze nem felel meg, ha az alperes kerülné ki vesztesként a mérésből. Mert akkor talán a betonoszlopokat is át kéne helyezni, és a földhivatali térképeken is vissza kellene állítani az eredeti határokat...

Irányított adatmódosítás

Mert a Magyar család – bár jelenleg bizonyíthatatlan – meggyőződése, hogy jótét kezek manipulálták, átírták, átrajzolták a dokumentumokat, mi-

közben az eredetieknek nyomuk veszett. (Számítógépes korunkban meg lehetőségek egyszerű belepiskálni az adatokba. A kinyomtatott oldalakon nem lehet tetten érni a ráírnyomot.)

A templom azért sugallt egy ötletet. Hiszen az egyházi Matrikulákban is szerepelnek bizonyos adatok. Eredeti okmányra azonban ott sem leltek. Azaz: egyszerre csak előkerült az eredeti (a per szempontjából sajnos csak közömbös adatokkal). De milyen furcsa: az egyetlen létező eredetit nem csupán Magyarék kapták meg, kézbesítették azt a jogos kezelőnek, a plébánosnak is. Most tehát két egyetlen eredeti van. Hogy ez hogyan lehet? A magyarázattal a Földhivatal és az önkormányzat adós maradt.

Közben új plébános érkezett. A régít infarktus érte. Az új minden segítséget megígért, majd pár hét múlva ridegen elzárkózott még attól is, hogy szóba álljon Magyarékkal.

Teréz nem kommentálja az esetet. Csak futólag megemlíti, hogy I. János Pál pápa váratlan korai halála után is mindenféle pletykák kaptak lábra,

hogy talán nagy leleplezésekre készült volna a korrupt főpapok világában.

Egy azonban bizonyos. Apját megfenyegették, inzultálták, még kutyát is uszítottak rá, aztán a terheket már nem tudta elviselni a szíve. Infarktus végzett vele.

Már régen nem csupán egy harácsolásra hajlamos, mohó szomszédról van szó. Azokról is, akik valahol, valamiképpen belekeveredtek az ügybe. Vagy csak felelőtlenek, vagy kényelmesek, vagy gyávák, vagy haszonlesők voltak – valamiért sokan ragaszkodhatnak görcsösen a hamis térképekhez. Ha a hamisítás bizonyosságot nyer, felelősséggel tartoznak. És sokan felelősségre is vonhatók. Mert a polgári perek egyik háttérvonala a büntetőpereknél húzódik.

Általános tanulságként pedig marad az, hogy a maffiák nem feltétlenül szervezett csoportokkal jelentkeznek életünkben. Működnek úgy is, hogy valaki alkalomadtán, bárati vagy viszonzott szíveséggel egy centivel arább húz meg egy vonalat.

Keresztúri Tamás

A lakásmaffiaügy a sajtóban

Tüntetéssorozat. Egy hónapos demonstrációt hirdetett meg jövő szombattól a Parlament előtt a lakásmaffia áldozatainak érdekképviselőit ellátó Sors-Társak Egyesülete. Török-Szabó Erzsébet, a civil szervezet elnöke lapunknak elmondta: a Kossuth téri Rákóczi-szobornál felállított sátrukban éjjelnappal várják a károsultakat. – Immáron harmadik éve szervezzük nagydemonstrációkat, s követeléseink ugyanazok: azaz a jogi segédlettel, hivatalos személyek és szervek közreműködésével az otthonuktól megfosztott emberek kártalanítása. A mindenkor hatalomtól követeljük a politika- és korrupciómentes igazságszolgáltatást, ezért ismét petíciót készítünk, s követeljük, hogy az Országgyűlés biztosítsa alkotmányos jogainkat – tette hozzá. Ismeretes, a kormányzat 2006-ban egy fillér közpénzt sem fordít a lakásmaffia elleni küzdelemre, s az ingatlanlétnek minősülő bűncselekmény felszámolását a januárban életbe lépett jogszabályi szigorításoktól várta. Az egyesület szerint bár az új ingatlan-nyilvántartási szabályok megnehezítik a visszaéléseket, valódi változást a 2004-ben jelentős többséggel elfogadott, azonban ta-

valy hatályon kívül helyezett országgyűlési határozat végrehajtása hozna. (Vasárnapi Hírek, 2006. június 25.)

Az otthonunkra „utaznak”. Veszélynek az önkormányzati bérlakások és magántulajdonú lakások lakói, tulajdonosai is ki vannak téve. Üres lakás is préda. A bérlakásokban élők közül azokat „találják meg”, akik jövedelmükből nem képesek fedezni a létfenntartásukat, a lakásköltségeket, ekkor a lakásmaffia tagja segítséget kínál: kisebb cserelakást ígér, mondván, az értékkülönbségből kifizetik a tartozást, és pénze is marad a bérlőnek. Lakáscsere-kérelmet íratnak alá vele, és egy mindenre feljogosító, teljes körű ügyintézésre szóló meghatalmazást, amellyel már helyette bonyolítják le a hivatalos ügyeket. Innentől egy nyomortanyán találja magát a bérlő. (...) Olyan lakástulajdonosok is áldozatul eshetnek, akiknek valamilyen okból kölcsönre van szükségük. Őket a felhajtók kutatják fel. Felajánlanak gyors, kedvező kölcsönt. Ügyvéd előtt közlik vele, hogy a kölcsön fedezete a lakás, de nem kölcsönszerződést, hanem adásvételi szerződést íratnak vele alá, a közreműködő ügyvéd vagy közjegyző pedig elhiteti, hogy „ez így szabályos”. Természetesen a valóságban más

Bármilyen is kezdődött el, még nincs vége

Közönyben, fenyegetettségben az áldozatok és szószólók (Ingatlancsalók – 2.)

A lakásmaffia, az ingatlancsalók pedig jönnek. Nem lehet őket visszatartani. A törvény nem szögesdrót kerítés, különösebb következmények nélkül át lehet magasságain mászni, laposságain csúszni. A rendőrség sem bunkócska, a drága, nem is csap oda, a bíróság pedig lassan átmeneti szállás lesz, télen melegedő ad, nyaranta meg izzasztó: az igazság és a légkondicionáló egyszerre hiányzik belőle. A hatóságok vissza-visszatérő kifogása a tehetetlenségre, a közömbösségre, hogy igazából az áldozatok hibáztak, nem ismerték fel, kikkel állnak szemben, ezért kifosztásukért maguk is felelősek. Mintha az orvos mondaná a betegének, hogy nem gyógyítja tüdőgyulladását, mert kiskabátban ment sétálni, megázott, felfázott, pedig az égre nézve láthatta volna, hogy közeleg a zuhé.

Nem törekedhetünk a teljességre, szándékunk a szembesítés, és nem a felelősségre vonás. Nem tettünk mást, mint összegyűjtöttük, aztán csokorba kötöttük az elmúlt évek sajtóiban is megjelent, tehát nyilvánosságot kapott eseményeit. Jelezzük, hogy a betegség nem új keletű, és bár napjainkban is szedi áldozatait, azért már ideje lenne a megfelelő ellenszerrel előállni.

A Sors-Társak Egyesület számba veszi, jegyzi az intézkedést sürgetőket, de tagjai nem írhatnak recepteket, nem injekciózhatnak, legfeljebb gyászolhatnak, temethetnek. A baci-lusok pedig szaporodnak...

Sorozatunk második részében az 1998-as esztendő eseményeit dolgoztuk fel.

Kitántorgott Józsefvárosból

Dollárpapának, dollárembernek nevezték ügyfelei az akcentussal beszélő, kifogástalan úrnak tetsző, 30-

35 év körüli férfit. Nagy Attilaként (első fantomkép) mutatkozott be, az egykor Amerikába kitántorgó, a családi örökségért hazaérkező férfi senkiben nem keltett gyanút. Néhai szülei budai villáját árulta, ahogyan szokás az Óceánon túl, ügynök (második fantomkép) segítségével. A leendő vásárlók kissé kevesellték az árat, fizettek volna többet is a lerobbantnak látszó, mégis jó fekvésű ingatlanért, de az amerikai

láthatóan sietett, otthon, valahol New York és Washington között várta a bizniszt, a 17 millió forintos vételár aprópénznek tetszett az életében. A szerencsés vevő tehát valóban szerencsésnek érezhette magát. A szerződést 1977 utolsó napjaiban aláírták, a manit átadták-átvették, a Camel cigit kedvelő miszter Nagy utazhatott vissza az Államokba. Az új tulajdonos pedig bosszankodhatott, magyarázkodhatott. A pénze, mind a 17 millió, a csalókkal együtt tűnt el. Mert kiderült, hogy nincs amerikai történet, a sztori kifejezetten józsefvárosi. A kitántorgó magyar és ügynöke egyszerű szélhámosok. Az akcentus, akárcsak a villa tulajdoni lapja, hamis. És

akkorra már az ötlet sem tűnt nagyon eredetinek. Igaz, megtévesztésre megfelelt. Ha akadt valaki, aki hajlandó volt megtévedni.

Lezáratlan ügyek

Jól szervezett banda működött hosszú időn keresztül Gyöngyösön is. Tagjai magányosan élő idős embereket ígéretekkel, fenyegetéssel, veréssel bírtak rá, hogy lakásukat eladják. Máskor cseresorozatba fogtak bele, az átláthatatlan tranzakciók követhetetlené tették az eredeti helyzetet. Gyakran egy előnyös szerződést vázoltak a mit sem sejtő lakástulajdonosnak, majd az aláírásakor teljesen más szövegezésű dokumentumot dugtak az orra alá. Szemüveg nélkül, vagy akár az-zal, az érintettnek fogalma sem volt arról, hogy saját magát semmizí ki. A névjegyek a papírokon eredetiek, látszólag semmi törvénytelen nem történt, csak néhányan fedél nélkül maradtak. A városban pletykaszinten mindenki ismerte az elkövetőket, csakúgy, mint a pórul járt öregeket, de nem mertek szembe szállni az üzletelőkkel.

H. Jánosnak például több milliót érő lakásáért cserébe az utolsó napjait egy ablak nélküli éléskamrában kellett eltöltenie. Halálát váró felügyelői a vécére is csak ritkán engedték ki. Az ötletet kidolgozó és végrehajtó három gyanúsítottnak kilenc társát hallgatta ki a rendőrség. Tizenegy kiforgatott lakástulajdonost találtak meg a nyomozók, a helybeliek több tucat hasonló esetről beszéltek. Kármegtérítésről, illetve az

eredeti állapot visszaállításiáról mégsem lehetett szó, mert a gyanúsítottak felérték jövedelmüket, a lakások egy részében pedig jóhiszemű, az ingatlanok piaci értékét kifizető új tulajdonosok éltek. Miután több sértett és maffiatag időközben meghalt, a rendőrség, gyászhuszári tempóban, gyorsan lezárta a koporsót, azaz az ügyet.

Hamisított bérlők

Ugyanaz immár leplezetlen magyarsággal. Mert divat lett az otthonkeresők átverése. Újabb és újabb párosok álltak össze, szerepet játszottak, kasszíroztak. Egyikük kibérelte a lakást, majd az áltulajdonos jóváhagyásával eladta. Zuglóban egy Bácskai utcai lakásnak így lett egyszerre három gazdája is. Az eredeti és a két, a turpisságról mit sem sejtő ve-

vő. Utóbbiakról összesen 3,5 millió forintot gomboltak le. Később kiderült, hogy a Horváth Zoltán (első fantomkép) néven ismert bérlő hamis személyt használt.

Újpesten vegyes páros alakította ugyanezt a szerepet. A bérlő Szabó Gáborként (második fantomkép) mutatkozott be a Laborfalvy Róza utcában. A hamarosan jelentkező érdeklődőknek női cinkostársát (harmadik fantomkép) mutatta be mint tulajdonost. Ők 2,2 millió forintot nyertek az üzleten. Sors-Társak, figyelem: az ilyesfajta fazonokkal ma sem érdemes üzletelni!

Tudta, érezte, hogy meg fogják ölni

Vagy egy héttel erőszakos halála előtt a szegedi D. István (42) megkérte egy ismerőst, hogy ha több napig nem adna életjelt magáról, értesítse a rendőrséget. Megmagyarázta félelmét: unokaöccsétől tartott.

A Szegedi Rendőrkapitányságon március 23-án hajnali negyed háromkor szólalt meg a telefon. Egy nevét mellőző, hangja alapján idősödő férfi adta elő a fentieket, hozzátéve a pontos címet: Vasas Szent Péter utca 10. Az ügyeletes tiszt komolyan vette a bejelentést. Először a telefonvonal-visszavezetéssel meghatározták, honnan jött a hívás. A Csap utcai nyilvános fülkéhez küldött járőr ugyan már senkit nem talált, még a környéken sem, de volt valami a telefonáló hangjában, ami nem hagyta nyugodni a rendőröket. Továbbindultak a megadott címre.

A Vasas Szent Péter utcai kétszintes házhoz érkező zsaruk mindenesetre felkeltették a földszinten békésen alvó unokaöcsöt. Sz. Zsolt (25) azt mondta, az emeleten lakó nagybátyját két nappal korábban börtöndökkal felpakolva látta elmenni. A rendőrök azért

csak felnyitották D. István lakását. A nagybácsi vérbe fagyott holttestére a beszögelt ajtajú fürdőszobában találtak rá.

Sz. Zsolt hamar megadta magát, beismerő vallomást tett. A rendőrség rendelkezésre álló adatokkal egybevetett vallomása szerint március 20-án egy asztallábbal több nagy erejű ütést mért a nagybátyja fejére. Agyonverte a férfit, majd a holttestet a fürdőszobába vitte, és az ajtót kívülről beszögelte. A szomszédoknak azt mondta, hogy D. István végleg elköltözött – ami azt illeti, ez még igaz is volt –, és őt, mármint az unokaöcsöt kérte meg a lakás értékesítésére. Sz. Zsolt úgy tervezte, hogy a város környéki erdőben elássa áldozatát. Még nem talált megfelelő helyszínt, amikor lelepleződött. A 4-5 millió forintos vételárral várt vevők helyett a rendőrök futottak be: bilincssel.

Eladott egy munkásszállót

Kiss Károly csak nyolc általánost végzett, a helyesírással igencsak hadilábon állt, de ez nem jelentett akadályt számára, hiszen kecsesítő ajánlatait szóban és meggyőzően adta elő. Mint a rendőrségi aktákból kitűnik, sorra nyíltak meg előtte polgármesterek, vezérigazgatók, vállalatvezetők ajtajai.

Kiss leginkább ingatlanban utazott, de ügye lett abból is, hogy az élettársával alapított Mindenféle Gmk

nem fizette ki a korábban vásárolt dohányáruért járó 2,2 millió forintot. Budapesten, a VIII. Kerületi Rendőrkapitányságon pedig azért indult ellene eljárás, s rendelték el körözését, mert faházépítetőköt toborzott, ám miután előlegként átvett tőlük különböző összegeket, eltűnt.

Nem is lehetett hallani felőle, míg egy Csepel-szigeti ingatlanra szemet nem vetett. Az Ikeron Rt. szeretne volna hasznosítani a tulajdonában lévő Kiss János altábornagy utcai egykori munkásszállót. A lerobbant épületet őriztették ugyan, de lelki szemeik előtt már egy 88 lakásos garzonház állt a helyén. Kapóra jött nekik az ötletért lelkesedő Kiss. A magát befektetőként bemutató férfi – a feljelentés szerint – egy rózsakerti, tíz-egynéhány házból álló ingatlansort ajánlott cserébe a csepeliért. Ahogy ilyenkor szokás, az Ikeron Kisstől tulajdoni lapot, építési engedélyeket kért tárgyalási alapul. Az érdeklődő mindent megígért, de többé nem jelentkezett. Aztán megjelent egy hirdetés az Expressz újságban, miszerint 500 ezer, illetve egy-

millió forint előleg befizetése mellett, hosszú távú részletfizetési lehetőséggel vevőket keresnek az ex-munkásszállóban kialakítandó lakásokra. Ezt látva az Ikeron feljelentést tett.

Kiss Károly nem használt álnevet. Saját nevére szóló s fényképével is ellátott névkártyát osztogatott. Bérelt irodáiban csak a tárgyalások idején lehetett megtalálni, így becserkészése szinte lehetetlen volt. Mire a csepeli rendőrök megérkeztek, Kiss rendre kámforra vált. Albérlleteit is folyamatosan változtatta.

A pórul járt vevőknek az áomlakások helyett álmat-

lan éjszakák jutottak. Feljelentésük szerint Kiss az előszerződés megkötésekor 29 400 forintot kért tőlük, majd félmilliót utaltatott át egy, a Mezőbank Rt.-nél nyitott bankszámlára, de a vállaltból semmit sem teljesített. Amikor pedig forróvá vált lába alatt a talaj, végleg, s egyelőre úgy tűnik, nyomtalanul eltűnt a Faház Kft., a Mindenféle Gmk, továbbá a Kiss Ár Bt. nevében felvett összegekkel.

Mikulásné mindent aláírt

Mikulásné Kőbányán a Mázsai téri ivó előtt futott össze Károllyal. Budapest ismerői megborzonghatnak a hely szellemétől, de az asszony romantikusnak, végzetszerűnek érezte a találkozást. A férfi mély bizalmat ébresztett benne, el is panaszkodott neki, hogy hónapok óta nem tudja fizetni a közüzemi díjakat, tartozása eleddig mintegy százezer forintos. Károly igazi lovaghoz méltóan felkarolta, vigasztalta. Ígérte, hogy majd ő segít. Néhány nap múlva össze is hozta Mikulásné egy ügyvédként bemutatott férfival. Az sem fukarkodott az ígéretekkel. Egy hét múlva a segítők már konkrét ajánlattal álltak elő: kifizetik Mikulásné helyett az elmaradt közüzemi díjakat, és szereznek számára egy kisebb cserelakást, az árkülönbözetet pedig készpénzben adják neki.

Az ajánlat jól hangzott, a bemutatott kispesti lakás is tetszett, így a hálával telt Mikulásné mindent aláírt, amit a „segítők” eléje tettek.

Akkor érte az asszonyt a meglepetés, amikor egyik nap hazamenve ingóságait összecsomagolva találta, s néhány óra múlva markos legények érkeztek, és átköltöztették egy XVIII. Fáy utcai lakásba. Pontosabban – Mikulásné megfogalmazása szerint – egy 12 négyzetméteres lyukba. Az asszonynak adtak 50 ezer forintot, és megnyugtatták, csak néhány napot kell ott kibírnia, amíg az igazi cserelakás fel nem szabadul. Nos, abban, hogy csak néhány napig lesz ott, nem hazudtak. Jött ugyanis egy férfi, aki azonnal rendőrt hívott, amint meglátta, hogy idegenek bitorolják a lakását.

A zsaruk haladéktalan elköltöztetésre szólították fel Mikulásné, majd ellenállását tapasztalva egyszerűen kipenderítették átmeneti otthonából. A „segítők” által korábban megmutatott kispesti lakásba viszont továbbra sem tudott beköltözni, mivel a tulajdonosnak esze ágában sem volt elhagyni az Attila utcai lakot. Közben Mikulásné lakásába már beköltözött az a fiatal pár, akik az „ügyvéd” úrnak már ki is fizettek 1,2 millió forintot, és szabályos lakhatási engedélyük volt a polgármesteri hivataltól.

Mikulásné még fel sem ocsúdott, hajléktalan lett. Értékeit kirakták az utcára. Az egyetlen, amit tehetett, az feljelentés volt.

A VIII. Kerületi Rendőrkapitányság nyomozói kiderítették, hogy az állítólagos ügyvéd nem más, mint G. Sándor, foglalkozását tekintve szobafestő. R. Károly megtalálása sem jelentett gondot. A „segítők” el-

len csalás és közokirat-hamisítás alapos gyanújával indítottak eljárást. Ennyi. A gyanút később nem sikerült bizonyítani (?), Mikulásnének sem lett fedél a feje fölött. Egykori lakásához eleinte visszajárt, replikázott a beköltözött lakókkal, de ez mit sem változtatott a helyzetén.

Tarkóra taposva ölt

A szomszédoknak tűnt fel Ú. János (43) hiánya. A munkanélküli, guberáló, italozó férfi ugyanis ragaszkodott törzskocsijához és az Angyalföldi Önkormányzattól megvett lakásához. Életében kevés dologra volt büszke, de arra igen, hogy tulajdonos. Ezért szűrt szemet szomszédainak, amikor János kéglijébe beköltözött a házigazda ismerőse, B. Géza (46) és annak fiatal élettársa (17). Őket lehetett látni, a régi lakót pedig nem. Az érdeklődők egymásnak elmentmondó válaszokat kaptak. Egyszer Szabolcsban kapott munkát a Jani, máskor Sárospatakon pihent a rokonoknál. A kíváncsiskodók úgy tudták, hogy barátjuk távollétében B. Gézáék vigyáznak a lakásra. Hirtelen kezdtek vásárlók feltűnedezni. Tanulmányozták a környezetet, be-

széltek a szomszédokkal. Mert kiderült, hogy az új lakók árulják Ú. János otthonát. A nővére, Erzsébet ekkor szólt a rendőröknek, hogy neki gyanús fivére távolléte. Hogyan lehet, hogy éppen ő nem tud a hollétéről?

A nyomozás államigazgatási eljárással kezdődött. Feltűnt, hogy az állítólagos örök már-már tulajdonosként viselkednek. Kidobálták Ú. János holmiját, és B. Géza élettársa mindenkinek arról beszél, hogy „biztos az otthona”.

Időközben azonban történt valami. Egy másik szálon. És ha a törvény emberei nem is mozdultak rá egy szerencsétlen asszony lakásának több mint gyanús elorzásához, a véletlen besegített: B. Géza ugyanis lopás miatt előzetesbe került. A férfit feszültté tették az állandó kihallgatások, a bezártság. Szeptember 4-én tollat, papírt kért, majd lakonikus tömörséggel megírta a vallomását. E szerint megölte, majd a Lóversenypálya mellett egy elhagyott részen elföldelte Ú. Jánost. Előzményként az italozást követő veszekedést említette. B. Géza egykoron karatézott, tudását most hasznosította. Leütötte ellenfelét, majd a tarkójára lépett. Amikor észlelte, hogy áldozata nem mozdul, pulzusa sincs, ágakat szedett össze, és betakarta a tetemet. Később ásóval tért vissza, és árkot mélyített, abba görgette néhai barátját. Jó munkát végzett, a hullát a naponta többször arra kutyát sétáltatók sem észlelték. B. Géza tagadta, hogy a lakásért ölt volna, de mint mondta, „jól jött a kégli” ...

Költözés a jóba

Az angyalok Angyalföldön elengedték Ú. János kezét, V. Istvánra és családjára jobban vigyáztak. Egy picivel. A férfi élettársával és két éves kislányukkal, Alexandrával élt a Szabolcs utcai szoba-konyhában. Jobb

Hogyan is ülünk a lovon? Sajnos fordítva. Sorstársként. A remény gyepölőjébe kapaszkodva egymást keressük, miközben ellenfeleink, ellenségeink elvágtatnak mellettünk. Azt hisszük, hogy tragédiánk, kifosztásunk története egyedi, pedig mások máshol, hozzánk hasonlóan éltek, élnek a tehetetlenség érzését. Hát persze, hogy értünk, mindannyiunkért szól a harang, a hamisság, az ármány a közelünkben settenkedik: tessék vigyázni, tessék őt méltón fogadni!

körülmények közé vágytak, új otthont kerestek, sok emberrel beszéltek. Egy alkalmi ismerős, ifj. H. János azt mondta, hogy ő tud megoldást. Hogy utána néz. Később visszatért, és közölte, a fővárostól 50 kilométerre egy csodás palota várja a kis családot. A hálátlan V. István azonban kapásból nemet mondott az ajánlatra. Talán megérzései voltak?

A jótévőt viszont nem lehetett lerázni. Egy őszi reggel teherautót és markos rakodókat küldött a Szabolcs utcai címre. Az idege-

takozott, mondták, hogy jó nekik a régi, a Szabolcs utcai, de sorsuk irányítói nem hallgattak rájuk. Bólgattak, megértik, így az ingatlan lakhatatlan, segítenek a fiatalokon, de ehhez ezt az épületet le kell bontani. Mellékesen jegyezték meg, hogy minél jobban halad a munka, annál jobb sora lesz a Tokajban maradt Alexandrának. A gyermeküket féltő szülők lebontották a házat. Jutalmul visszakapták lányukat és szabadságukat. Igaz, búcsúzóul H.-ék megfenyegették őket, ha beszélnek,

Tóth József ajtaja mindenki előtt nyitva állt

nek, nem törődve a tiltakozással, összerámolták a holmit és az embereket. Mire a család magához tért a meglepetésből, már Tokajban jártak. Ott várta őket az átmeneti szállás: ifj. H. János szüleinél. A putrikomfortnál látszólag már semmi nem lehetett rosszabb, ám az élet, na meg a Tóth és Társa Ingatlanközvetítő Bt. még a fokozhatatlant is tudta fokozni.

A betéti társaság úgy került a képbe, hogy nem is látszott. V. István és családja csak akkor kapott Tokajban élelmet, ha aláírt bizonyos papírokat. Például azt, hogy megbízzák a vállalkozást ingatlanjuk értékesítésével. A megpróbáltatások még mindig nem értek véget. V. Istvánt és élettársát a „jótévők” elvitték Tiszaladányba. Mutattak nekik egy romos házat, hogy ez az övék. A pár til-

akkor jaj lesz nekik. V.-ék talán tartották volna a szájukat, ha este a régi megszokott helyen hajthatják álomra a fejüket. De nem. A Szabolcs utcai lakásban már az új lakó nyitott ajtót. Szabályosnak tűnő szerződést mutatott: Tóth és Társától vette az ingatlant, fizetett érte, nem is keveset.

V.-ék szerencséjére a rendőrségen már ismerték a céget. Kiderült, hogy Tóth József nemcsak a Szabolcs utcába hatolt be, és hogy a Bt.-től a cégbíróság megtagadta a bejegyzést, tehát valójában nem is létezhetne. A kis család igazát senki nem vitatta, de egykori otthonukba nem költözhetek vissza. Évekig éltek hajléktalan-szállón, néhány hónappal ezelőtt jutottak el addig, hogy kölcsönre vásárolhattak egy szoba összkomfortot.

(Folytatjuk)

történik: a szabályos adásvételi szerződést benyújtják a Földhivatalhoz, és a tulajdonos már el is veszítette lakását, házát. Legalább ennyire jellemző módszer, hogy a tulajdonosokat ismerőseik megkérik, hitelfelvételükhöz adják fedezetül a lakásukat. Miután az adós nem fizet, a hitelező saját nevére íratja a fedezetül felajánlott lakást. (Észak-Magyarország, 2006. június 29.)

Táblák, transzparenszek. Harmincnapos demonstráció kezdődött szombat délelőtt a Parlament előtt, ahová a lakásmaffia áldozatait tömörítő Sors-Társak Egyesülete hívta tagjait. (...) A Kossuth téri Rákóczi-szobor mögötti füves területen sátrakat felverő tiltakozók többsége – az úgynevezett lakásmaffia áldozatai – transzparenszekkel hívják fel a figyelmet problémáikra. Tábláikon „Az áldozatok jogait ki védi?”, „Olyan törvényt akarunk, hogy visszakapjuk otthonunkat!” feliratok olvashatók. (Origo, MTI 2006. július 8.)

Több ezren. Egy hónapos demonstrációba kezdett a Sors-Társak Egyesülete. A lakásmaffia augusztus 6-ig összesen 720 órán át tüntetnek majd a parlament előtt. A demonstrációtól azt remélik, hogy előbb-utóbb visszakapják a lakásukat azok, akikről a lakásmaffia elvette azt. Magyarországon a rendszerváltás óta több ezren veszítették el így a lakásukat. (mtv1 Napkelte 2006. július 9.)

Csak egyszer kapott. Hétszázhusz órás, azaz harmincnapos demonstrációra hívja a Parlament elé a Sors-Társak Közhasznú Egyesülete a lakásmaffia áldozatait, és mindazokat, akik céljaikkal egyetértenek. Azt szeretnék elérni, hogy a parlament ne vegye le a napirendről ügyüket. Bár 2004-ben a petícióval kiharcolt országgyűlési albizottság megítélte a lakásmaffia áldozatainak költségvetési támogatást, a több ezer károsultat képviselő egyesület csak tavaly kapott ötvenmillió forintot, idén már nem számíthatnak többre. Török-Szabó Erzsébet híradónknak elmondta: több milliárd forintra tehető azoknak az ingatlanoknak az értéke, ami az ügyeskedők nevére került. Az egyszeri alkalommal kapott támogatásból eddig néhány esetben megelőlegezték a végrehajtás elkerüléséhez szükséges összeget, nyújtottak segítséget ingatlanvásárláshoz, és szociális támogatást is adtak a rászorulóknak, amit azok visszatérítettek majd. A pénz azonban így is nagyon kevés (...) A Sors-Társak Egyesülete szerint a bíróságok mind a mai napig úgy hozzák meg ítéleteiket, hogy a bizonyítékokat és a tényeket nem veszik figyelembe. A szervezet jogbiztonságot szeretne. (Duna TV, Hírek 2006. július 9.)

Valamelyest nehezít az új jogszabály. Egy hónapos demonstrációt hirdetett meg szombattól a Parlament előtt a lakásmaffia áldozatainak érdekképviselőjét ellátó Sors-Társak Egyesülete. Török-Szabó Erzsébet, a civil szervezet elnöke lapunknak elmondta: a Kossuth téri Rákóczi-szobornál felállított sátrukban éjjel-nappal várják a károsultakat. (...) Ismeretes, a kormányzat 2006-ban egy fillér közpénzt sem fordít a lakásmaffia elleni küzdelemre, s az ingatlancsalásnak minősülő bűncselekmény felszámolását a januárban életbe lépett jogszabályi szigorításoktól várja. Az egyesület szerint bár az új ingatlan-nyilvántartási szabályok megnehezítik a visszaéléseket, valódi változást a 2004-ben jelentős többséggel elfogadott, azonban tavaly hatályon kívül helyezett országgyűlési határozat végrehajtása hozna. (Magyar Nemzet, 2006. július 10.)

Tehetetlenséget bizonyít. A lakásmaffia ellen is tüntetnek a Sors-Társak a Parlament előtt. Egy meglehetősen elszige-

Rémálommmá vált ingatlanbefektetés

Kiváló befektetést ajánlott hősünknek egyik ismerőse, kinek adott a szavára, hiszen a Városháza egyik köztisztviselőjéről volt szó. Tóti T. (nevezzük így) is éppen köztisztviselőként dolgozott, úgyhogy kedvező feltételekkel jutott kölcsönhöz, ráadásul azt mondták neki, hogy a lakásban lakók törlesztik helyette a hitelt lakbérként, önként, boldogan.

Az első pofont akkor kapta, amikor a törlesztőrészletet az ő fizetéséből vonta le a bank. Felkerekedett, s megkereste a házat, amit közel 15 millió forintért vett. A kisvárosszéli épületet meglátva már tudta, hogy becsapták. Tóti T. egy éven át fizette a törlesztőrészletét annak az összegnek, amit más felvett és elköltött helyette...

A történet a következő. Egy Debrecenhez közeli kisvárosban lakó jelzáloggal terhelte házat, úgy vett föl 3 milliót egy takarékszövetkezettől. Nem bírták azonban a törlesztést, így a pénzügyi felmondta a szerződést, és végrehajtást helyezett ki látásba. A házaspárnak egy ismerőse – alacsonyabb törlesztőrészlet reményében – bemutatta Uzsorásékat, akik havi tízszázalékos kamatra nyújtottak négymillió kölcsönt. Ugyanakkor azt ígérték, hogy harminc napon belül szereznek olyan pénzügyi kölcsönt, amelyből, alacsonyabb kamattal, Uzsorásék 4 millióját is rendezik. A takarékszö-

vetkezet felé rendezték az adósságot, így lekerült a házról a jelzálog. Az Uzsorásékkal kötött szóbeli megállapodás pedig úgy módosult, hogy Uzsorásék helyett a kölcsönt egy stróman folyósítja.

A kölcsönszerződés biztosításaként adásvételi szerződést kötöttek, miszerint a tulajdonjog 7,8 millióért cserélt gazdát (holott a házaspár 4-et ka-

pott). Uzsorásék elkísérték a házaspárt a takarékszövetkezetbe, ellenőrizni, hogy befizetik-e tartozásukat. Később Uzsorás azt mondta nekik, hogy az ígért hitel miatt be kell nyújtani az adásvételi szerződést a földhivatalhoz. Az ingatlan így a stróman nevére került. Az átvezetést követően Uzsorásék kölcsönszerződést írtak alá egy nemzetközi bankkal, s a strómannal kötött szerződés alapján – a jelzálogjog bejegyzése mellett – 45 ezer eurót hitelezett nekik. Az ígéretüket azonban Uzsorásék nem teljesítették: nem váltották ki a házaspár 10 százalékos havi kamattal terhelt, általuk adott kölcsönét. A stróman egy év múlva eladta a házat 14 millió 800 ezer forintért Tóti T.-nek, s a köztisztviselői hitelt nyújtó hazai pénzintézet jelzálogjogot jegyzett be

az ingatlanra. Addigra Uzsorásék az euróhitelt másik ingatlanra vitték át.

Vádirat az ügyvéd ellen is

A bíróság úgy döntött, hogy helyre kell állítani az eredeti állapotokat a tulajdoni lapon. A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság a polgári peres eljárás végén kötelezte a strómant és Tóti T.-t annak eltűrésére, hogy a tulajdonából kijátszott férj és feleség nevét jegyezzék fel tulajdonosként az ingatlan-nyilvántartásban. A strómannak ezenkívül közel 400 ezer forint perköltséget kell kifizetnie a házaspárnak, illetve az államnak majd félmilliónyi illetéket. Az ítélet nem jogerős, az eljárás a Debreceni Ítéltáblán folytatódik. A bankok futhatnak a pénzük után: minden bizonnyal részükről sem lehet lezártnak tekinteni az ügyet. A Tóti T. részére hitelező pénzintézet egyébként végrehajtást kért az ingatlanra, de mivel minden szerződést semmisnek nyilvánított a bíróság, így nem tarthatnak igényt arra. Uzsorásék és az ügyletekhez segítséget nyújtó ügyvéd ellen az ügyészség jelentős kárt okozó csalás bűntette miatt nyújtott be vádiratot a Nyíregyházi Városi Bírósághoz. Egytől öt évig terjedő szabadságvesztés a büntetés mértéke, ha a bíróság megalapozottnak találja.

*Hajdú-Bihari Napló,
2006. június 20.*

Megtekinthető lakásmaffia-iratok

A Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányság gazdaságvédelmi osztálya 2003. október 20-án rendelt el nyomozást jogosulatlan pénzügyi szolgáltatási tevékenység bűntett megalapozott gyanúja miatt. Az ügy gyanúsítottjai újsághirdetésre jelentkező magánszemélyek részére nyújtottak kölcsönt. A visszafizetés biztosítékeként a kölcsönvevő ingatlanára vételi jogot alapító okiratot vagy fiktív adásvételi szerződést készített az ellenjegyző ügyvéd. Azoknak az ingatlanára, akik fizetési kötelezettségüknek nem tudtak eleget tenni, a kölcsönadó egyoldalú nyilatkozattal a vételi jogot érvényesítette úgy, hogy nem számoltak el. A gazdaságvédelmi osztály azok részére biztosít lehetőséget a nyomozati irat megtekintésére, akiket az eljárás során tanúként kihallgattak. Helye: Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányság, Debrecen, Kossuth u. 20. II/117. Érdeklődni a 06-52/516-436-os számon lehet.

Reményteli fiatal jogászok

Az új elnök nem kertelt, tudja, hogy dolgoznak pályatársai a maffiózók érdekében

A szakma becsületéről beszélt többek között dr. Réti László, a Budapesti Ügyvédi Kamara elnöke a Sors-Társak vendégeként. A július 4-i találkozón a mundér becsületéről is szó esett, illetve a mundért bemocskoló zugfirkászokról.

Az elnök tudta, mert a panaszosok hozzá is bejárnak, hogy olykor jogászai segítségével cserél gazdát egy-egy ingatlan, még akkor is, ha eredeti tulajdonosaik mindenre gondolnak, csak értékesítésre nem. A csalárdság nehezen érhető tetten, a kölcsönként születő, de adásvételként felnövő dokumentumok a bíróságokat is megtévesztik, az esetleges nyomozást pedig bizonyítottság hiányában utasítja el a rendőrség.

A felháborító, mégis tartósan hosszú állapotba már mindenki beletörődött, belefáradt - így a látszat. Hogy mi van valójában? Réti László szerint itt a sikerre éhes, a tisztességet mindenek elé helyező ifjú jogásznemzedék. A ma egyetemi hallgatói, ügyvédbojtárai nem törődnek bele a hivatást megszegő magánakciókba. Ők vállalták - és egyre többen vannak -, hogy utánajárnak a gyanús ügyeknek, lebontják a szándékosan összegabalyított szálakat, néven nevezik a hivatásukhoz méltatlan ügyvédek.

Olykor már a szándék is reménykeltő. A Sors-Társak pedig reménykedhetnek, hogy az ifjú ügyvédi nemzedék tagjai nem akarnak hamar megöregedni...

telt, de nagyon szomorú sorsú társaságról van szó, akiket gyakorlatilag kisémmiztek. (...) Mi a feladat ilyenkor?

Huth G.: Hogyha van egy teljesen nyilvánvaló eset, akkor azt a nyilvánvaló esetet a rendőrségnek fel kell tudnia tárni, most a lakásmaffia-ügyek esetében tényleg 90 százalékban egyértelmű, hogy erőszakkal vagy pedig valamilyen csalással, megtévesztéssel kényszerítették rá az eladót arra, hogy aláírja ezt a szerződést. Egy ilyen egyszerű esetet fel lehet göngyölíteni, és semmisnek lehet nyilvánítani ezt a szerződést, erővel vissza lehet venni azt a lakást, be lehet börtönözni azokat, akik ezt elkövettek. Tehát ez igazából éppen a rendőrség tehetetlenségét bizonyítja, egyáltalán nem a törvények hiányát, vagy nem arra utal.

Mv.: - Tehát akkor egyetértünk (...), akik ezeket elkövetik, a lehető legsúlyosabb büntetést kapják. (atv, Van képünk hozzá, 2006. július 11.)

Hozzá tartozók, rokonok. Török-Szabó Erzsébet: Egyszerűen nem kívánnak ezzel a problémával foglalkozni az Országgyűlésben, olyannyira, hogy most már a napirendről is levették. Ugye 2004 júniusában Katikáék jóvoltából az albizottság munkájának eredményeként határozat született, mely csodálatos szavazásnak lett eredménye, és ezt a határozatot egy év múlva hatálytalanították, és azt szeretnénk elérni, hogy (...) a lakásmaffia áldozatainak újbóli életkezdéséhez és az egyesület támogatásához a továbbiakban is megkapjuk a támogatást. Devánszkyné Molnár Katalin: Egyszerűen úgy láttuk, hogy vannak olyan ügyek, amelyeket már jogi úton nem lehet rendezni, és mi azt javasoltuk, és az első határozat erről szól, hogy legyen segítség, pénzbeli támogatás azoknak, akik így jártak. Ez nem került ebbe az új határozatba bele, és alapvetően ezért tüntetnek a Sors-Társak Egyesülete tagjai. Török-Szabó Erzsébet: Nagyon sajnálom, mindig el kell mondanom: kilencvenkilenc százalék, Katika harcának az „eredménye”, hogy nem ülhet bent a parlamentben, de ugyanúgy a Kosztolányi urat is kitették. (...) Nem akarják azokat a csoportokat megbüntetni, mert az elkövetők hozzátartozói jelenleg is tagjai a csoportoknak... Az elkövetői csoportok tagjai, hozzátartozói, rokonaik vagy éppen aki ennek a kitermelője volt, jelenleg is dolgoznak, röhögnek a markukba. Devánszkyné Molnár Katalin: A konkrét tettesek, az együttműködő ügyvédek, közjegyzők, egy egész hálózat működik. Kisebb csoportokban működik az úgynevezett lakásmaffia... (TV2 Mokka, 2006. július 14.)

Ellenőriznek. Szigorítják a lakásbérlet és -csere feltételeit Miskolcon a lakásmaffia visszaszorítása érdekében. A bérlakásokról nemrégiben új törvény született, ezt követően alkotott megújított rendeletet a témáról a megyeszékhely önkormányzata is. Az életbe léptetett intézkedések egyik legfőbb célja felvenni a harcot a lakásmaffiával, ellenőrzésekkel és szigorításokkal visszaszorítani annak Miskolcon is jelen lévő tevékenységét. (Dio Rádió, 2006. július 13.)

Új tantárgy a sulikban? Bírósági ismeretek mindenkinek. Az újkor egyik divatos európai rosszkívánsága az volt, ha valakinek azt mondták: „Legyen pered Magyarországon.” Ennek az átoknak a megváltoztatása a főbíró célja, aki jogi ismeretekkel vértéz né fel a magyarokat, hogy ne legyenek kiszolgáltatottak. A bíróságok terhein szeretne enyhítené a főbíró. Lomnici Zoltán a Napi Ásznak elmondta: ennek érdekében az iskolákban és a sajtó segítségével bírósági ismeretekre oktatná a magyarokat. Szerinte erre azért van szükség, mert ha az emberek nem ismerik saját jogukat, akkor könnyebben átverhetőek, példaként a lakásmaffia ügyeit említette. (...) A bírák napján a Napi Ásznak nyilatkozó első bíró szerint a hatósági packázások ellen is felvérteznék a fiatalokat és az időseket egyaránt. Az iskolákba bírákat és joghoz érő embereket küldenének. (Napi Ász, 2006. július 15.)

Augusztusi programok

	Óra	Kedd	Csütörtök
Minden héten	9.30-15.00	Ügyfélfogadás	Ügyfélfogadás
1. hét	15-18		Jogi tanácsadás
2. hét	17-19	Egyesületi Fórum meghívott vendégekkel	
3. hét	16-18 15-17	Felvilágosítás	Egészségügyi nap
4. hét	15-18	Jogi tanácsadás	Terefer nap

Augusztus 6-án nagy találkozót rendez az egyesület a Kossuth téri „táborhelyen”. Délelőtt 10 órakor szabadtéri konferencia kezdődik a lakásmaffia ügyekben tanúsított politikai és igazságszolgáltatási visszasságok témakörében. Azt követően kerül sor az országgyűlés tagjainak címzett petíció átadására, majd zenés műsort nézhetnek meg a résztvevők, végül 15 óráig lesz idő a kötetlen eszmecsere is. Akkor kezdetét veszi a harminc napig állt sátrak bontása...

Az új ügyfeleket az előzetesen telefonon, személyesen egyeztetett időpontban fogadjuk.

Kivel szeretnének találkozni,
miről szeretnének hallani?

Kérjük, írják meg
a sorstarsak@freemail.hu címre!

A programváltoztatás jogát fenntartjuk!

Az egyesület szolgáltatásai

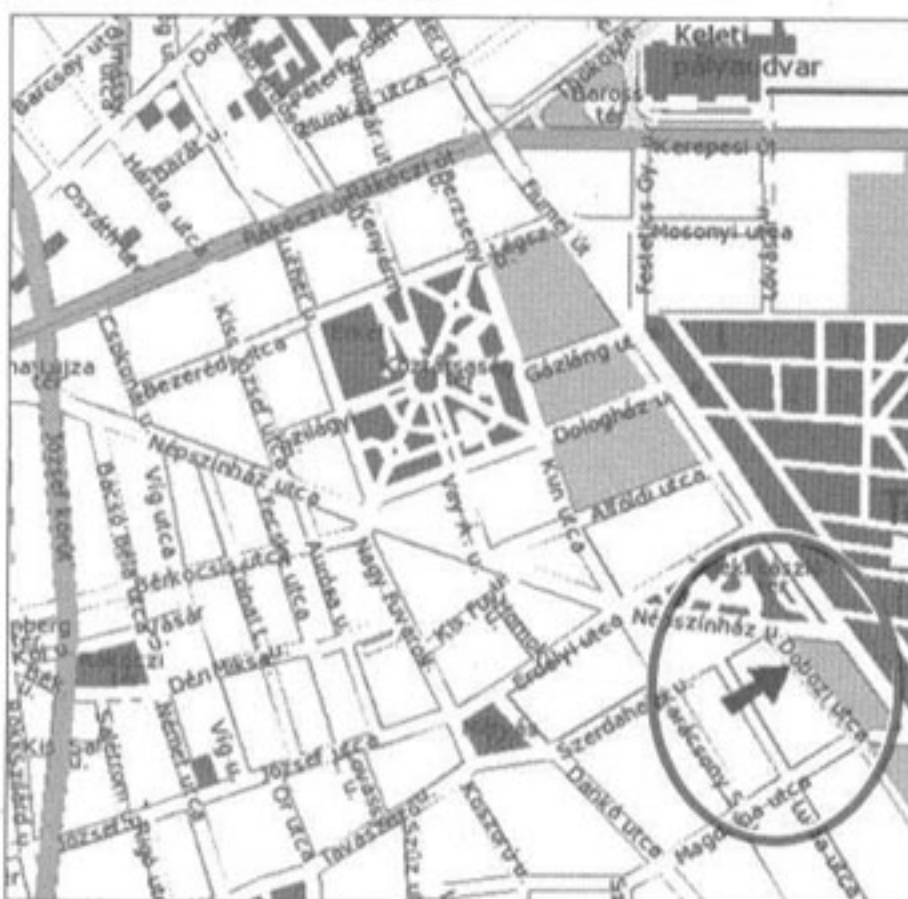
- jogi tanácsadás,
- azonos jellegű esetek bemutatása,
- beadványok elkészítése,
- tárgyalásokra szakértő küldése,
- tájékoztatás,
- segítségnyújtás,
- lelkisegély-nyújtás.

(Megbeszéléshez időpontot egyeztetni a fenti telefonszámok egyikén lehet.)

Lakásmaffiaügyek a Budapest Televízióban

Minden második pénteken reggel 8 és 9 óra között Török-Szabó Erzsébettel találkozhatnak a Budapest Televízió nézői. Műsora az ingatlanbűnözés jellegzetességeivel foglalkozik, meghívott vendégei a téma avatott szakértői és maguk a megkárosítottak. Az első adások igen nagy figyelmet keltettek, sokan jelentkeztek telefonon már a stúdióban, a műsor idején, majd később az egyesületben, hogy elmesélik a maguk ügyét, és segítséget kérjenek a megoldáshoz.

Hol érhető el az egyesület?

A Sors-Társak Közhasznú Egyesületének címe:
1086 Budapest, Dobozi u. 7-9. fszt. 3.

Telefon/üzenetrögzítő/fax:

06-1-210-7021; 06-1-210-7525, 06-30/924-31-83

Internet: www.sors-tarsak.hu

E-mail: sorstarsak@freemail.hu

Az iroda megközelíthető

a Blaha Lujza tértől a 28-as, 37-es,
a Keleti pályaudvartól a 24-es villamossal,
a Salgótarjáni úti megállóig

Adószámunk: 18175921-1-42

Kérjük mindazokat, akik az áldozatok otthonának védelmét, a már kilakoltatottak újbóli otthonteremtését fontosnak tartják, személyi jövedelemadó-bevallásukban a Sors-Társak Közhasznú Egyesületét jelöljék meg adójuk 1%-ának kedvezményezettjeként.

Impresszum

SORS-TÁRSÁK LAPJA

Az ingatlanbűnözés áldozatainak fóruma

Kiadja a Sors-Társak Közhasznú Egyesülete
Felelős kiadó Török-Szabó Erzsébet, elnök
Szerkesztő: Szöllősi Ferenc